

PRENUMERATA.

Kurjer Warszawski wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta rano, a nadto wychodzą stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

Warunki prenumeraty podane są w nagłówku numeru głównego.

Oddzielna przedpłata na dodatek poranny przyjmowana być nie może.

KURJER WARSZAWSKI.

Dodatek poranny.

Dzisiaj:	Andrzeja B.
Środa:	Agaty P. M.
Czwartek:	Doroty P. M.
Piątek:	Romualda Opata.

Wschód słońca o godzinie	7 minut	45.
Zachód " " "	4 " "	45.
Długość dnia godzin	9 " "	1.
Przybyło " " "	1 " "	23.

Wschód księżycy o godzinie	5 minut	16w.
Zachód " " "	8 " "	7 r.
Wysokość wody na Wiśle stóp	3 cali	0.
Dzisiaj o godzinie 4-ej rano	zimna	3 R.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy, albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.

Neurologia: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne i małe ogłoszenia w dodatkach porannych nie zamieszczają się.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor codziennie od 8-ej rano do 8-ej wiecz., w niedziele i święta od 10 do 1 w po.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: Plac Teatralny nr. 9. — Telefon Redakcji nr. 126. — Telefon Administr. 141.

KALENDARZ

Imiona słowiańskie: Dzisiaj Błażej, jutro Witosławy.
Zgromadzenia: Posiedzenie członków wydziału ekonomiczno-administracyjnego Towarzystwa dobroczynności. (Gmach Towarzystwa na Krak.-Przedm.—5 po południu.)—Sesja zgromadzenia blacharzy. (Mieszkanie star-zego, Elektorana—5 po południu.)—Sesja zgromadzenia garbarzy. (Mieszkanie star-zego, Gęsia № 44—4 po południu.)
Wystawy: Wystawa rzeźb konkursowych. (Wystawa Towarzystwa sztuk pięknych na Krak.-Przedm.—od 10-ej rano do 4-ej po poł.)—Wystawa Towarzystwa sztuk pięknych. (Krak.-Przedm. № 15—od 10-ej rano do 6-ej wieczorem.)—Wystawa szkiców. (Salon artystyczny spółki malarzy i rzeźbiarzy, Nowy-Swiat № 56—od 10-ej rano do 6-ej wieczorem.)
Zabawy: Bal cyklistów. (Resursa obywatelska—10 wieczorem.)
Teatr: Wielki: dzisiaj „Faworyta” (występ gościnny panny Marji Lewickiej i p. Władysława Millera), jutro „Król Lear”; Rozmaitości: dzisiaj „Szach i mat”, jutro „Kwiat z Tlemcenu” i „Durand i Durand” (występ gościnny p. Frenkla); Mały: dzisiaj „Nitouche”, jutro „Nanon”. (7 1/2 wieczorem.)
Ogród zoologiczny: ulica Bagatela. (Otwarty codziennie od 10-ej rano do wieczora.)
Lombard miejski: Gotówki w kasie lombardu do rozdania na zastawy znajduje się na dzień dzisiejszy rs. 2052 kop. 78. (Pożyczki wydawane będą. Wykup i prolongata skuteczna się od 9-ej rano do 2-ej po południu.)

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

— **Rusk. wiad.** donoszą, iż prace komisji około rewizji programów gimnazjalnych zbliżają się ku końcowi. Podkomisje, którym powierzono było opracowanie odnośnych programów, ukończyły już swoje zajęcia. Dążność komisji skierowana była głównie do wzmocnienia wykładów: języka wykładowego, historii, fizyki, geometrii i innych. Jednocześnie skrócone będą programy nauk klasycznych. Tak np. tak zw. *extemporalia* zniesione będą zupełnie w dwóch najwyższych klasach oraz na egzaminach dojrzałości. W innych klasach oraz na egzaminach przejściowych z klasy 6-ej do 7-ej ewentualnie pozostać mogą po dawnemu. Jednocześnie powiększony będzie wykład kosmografii. Według pogłosek, powtarzanych przez powyższą gazetę, jeszcze w r. b. mają

być przedłużone wakacje letnie. Projekt ministerjum oświaty w tym względzie uzyskał już podobno aprobatę rady państwa.

— Według gazet petersburskich istniejąca przy ministerjum spraw wewnętrznych komisja doszła do wniosku, iż obowiązkowa asekuracja bydła przyniosłaby bardzo dodatnie rezultaty dla dobrobytu ludności włościańskiej, która najbardziej cierpi z powodu epidemii bydłowych. Komisja wygotowała już projekt obowiązkowej asekuracji bydła, przyczem zwracano szczególną uwagę na możliwą niskosć składek ubezpieczeniowych.

— **Novosti** dowiadują się, iż ministerjum komunikacji zamierza znieść obowiązujący pasażerów zakaz wychodzenia na platformę wagonu i otwierania drzwi, jako niebezpieczny w razie pożaru.

— Inspekcja rządowa kolei zakomunikowała zarządowi kolejowemu rozporządzenie p. ministra komunikacji, dotyczące służby telegrafu, która w składzie osobistym kolei ma stanowić wydział osobny, pod kierunkiem naczelnika telegrafu, bezpośrednio podległego dyrekcji. Połączenie innych wydziałów służby nawet chwilowo ze służbą telegrafu, o ile dozwalała na to przepisy, może się odbywać tylko na mocy upoważnienia inspektora rządowego.

— Na skutek polecenia rad zarządzających kolei wiedeńskiej i bydgoskiej dyrekcja wyznaczyła specjalną komisję do obejrzenia i szczegółowego zrewidowania taboru wagonów osobowych, własnością obu kolei będących. Komisja po dopełnieniu rewizji złożyła dyrekcji raport i udzieliła opinii, że zachodzi konieczna potrzeba przerobienia wszystkich wagonów z zaprowadzeniem udogodnień, jakie na innych kolejach są praktykowane.

— Na początku grudnia r. z. w korespondencji z południowego kraju donosiliśmy o rozwoju i znaczeniu przemysłu górniczego nad południowym Dnieprem, a zarazem o objęciu stanowiska głównego dyrektora w zakładach górniczych briańskiego Towarzystwa akcyjnego w Aleksandrowie przez p. H.

Urbanowicza. Tymczasem dochodzą nas zacierpnięte z pewnych źródeł wiadomości, że pan U. opuszcza zajmowane stanowiska. Ogół przemysłowców jest zaniepokojony tą nagłą zmianą, ponieważ w kołach specjalistów rokowano sobie na przyszłość wiele pod względem rozwoju i podniesienia przemysłu tutejszego, gdyż pan U. znany jest powszechnie, jako jeden z najzdolniejszych w górnictwie inżynierów.

— Na okopie miejskim, w pobliżu rogatek Jerolimskich, ustawiono słupy graniczne proponowanego terytorjum pod rozszerzenie stacji filtrów. Rozszerzenie to zajmie pozostałą część ulicy Przedokopowej (od rogu Nowożelaznej), wał miejski i część pola Mokotowskiego po za obozem gwardji.

— Na nadlicytacji, odbytej w dniu wczorajszym w kancelarji rejenta Franciszka Kulikowskiego, sprzedana została nieruchomość nr. 1752 przy zbiegu ul. Nowego-Swiata i Książęcej położona. Za tę nieruchomość, sprzedaną w d. 14-ym stycznia r. b. na spłatę raty kwietniowej r. z., przynależnej Towarzystwu kredytowemu m. Warszawy, podniesiony został szacunek o 1/4 część od sumy, otrzymanej na pierwszej licytacji. Wskutek tego nadlicytacja rozpoczęła się od zwiększonego szacunku i nieruchomości rzeczona nabyta została przez tenże dom handlowy Natansonów, który ją nabył na pierwszej licytacji, lecz za sumę o rs. 23,851 większą, t. j. za rs. 84,002. Nadlicytacja ta jest ostateczną.

— Dowiadujemy się o trzech oficjalnie dopełnionych zaręczynach: panna Emilja Blochówna wychodzi za p. Holyńskiego, hrabianka Lila Walewska za p. O'Rourke i panna Kosińska, córka profesora, za p. Józefa Słubickiego.

— W dniu 1-ym b. m. w Łodzi odbył się obrzęd zaślubin adwokata Henryka Elzenberga, b. kierownika *„Dziennika Łódzkiego”*, z panną Jadwigą Złasnowską, współpracowniczką tegoż pisma.

— **Pogrzeb.**
 W dniu wczorajszym, o godzinie 3-ej i pół po południu, z kościoła św. Aleksandra wyruszył kondukt

47)

ONA.

POWIEŚĆ

przez

MARJĘ RODZIEWICZ.

(Dalszy ciąg.)

Po Nowym roku, któregoś rana lokaj im oznajmił, że uboga chce ich zobaczyć. Wyszli tedy do sieni. Kostusia tam stała, już w lachmany swe wszystkie okręcona, z węzłkiem na plecach. Upadła im do nóg, ucałowała ręce.

— Przyszłam państwu za ich dobroć podziękować i za tak długi pobyt przeprosić.

— Jakto? Idziecie już? A chora staruszka?

— Pozdrowiała, dzięk! Bogu i państwu! Idziemy już dalej.

— Dokąd?

— Ot tam!—skinęła ręką przed siebie.

— Poczekajcież! — obywatel do kieszeni sięgnął. Kostusia spostrzegła ten ruch i poczerwieniała.

— Odbardzy nas pan chce. Bóg zapłać, nie trzeba! Jużśmy dosyć dostali. Życia i sił na długi czas. Pieniędzy nie chce. Chleba chyba kawałek, albo pracę weźmiemy.

Stary pomyślał chwilę, spojrzął na żonę. Zrozumiał się, bo potakująco skinęła głową.

— Mam wprawdzie wakujące miejsce, ale ciężkie. Na straży bardzo daleko od dworu i wsi. Las uad rzeka, przetrzęnięty trzęsawiskami, chata nawet bez ogrodu, obchód możolny i daleki. Czy ten człowiek da sobie radę?

Oczy Kostusi zabłysły, jakby jej raj obiecywano.

Taka radość i zapal rozjaśniła twarz, że aż patrzący się wzruszyli. Znowu im do kolan się rzuciła.

— Da rady, panie, da. Do krwi się upracujemy dla pana. Niewiele nam trzeba. Byle dach i chleb zimą. Latem to już i bez tego służyć będziemy. Niech pan spróbuje. Nie weźmiemy i grosza! Byle już nie iść tak ci, gle, byle nie zebrać.

— Ha, no to spróbujemy! Kiedyście już wypożyczyli, każę was zaraz tam odstawić i ulokować. Mateuszku, zawołaj ekonoma.

— Mój drogi! — wtrąciła pani.—Dajże im z góry ordynarji i każ chatę opatrzyć. Od roku nie zamieszkała. Chodź że ze mną—jakże się nazywasz?

— Kostusia!

— Chodźże, Kostusiu, dam ci choć statków trochę na gospodarstwo. Słuchajno, stara jestem, a ty pocieświe wyglądasz. Jak się osiedlicie u nas i zostaniecie, każę wam się pobrać. To brzydko tak!

Dziewczyna boleśnie się uśmiechnęła.

Po godzinie przed pralnię zajechało dwoje sanek. W jedne siadła Kostusia z Sewerem, w drugie matka z workami i sprzętami. Ruszono przez zasy, zalewy, pola i czerety, bardzo daleko. Parobek rozpowiadał Kostusi, że w Temrze nikt długo nie wytrzyma, a ich poprzednik obwiesił się i straszy po nocach. Dojechać tam latem nie można, chyba czółnem dopłynąć, wokoło torfy i trzęsawiska, a rzeka oparzelista. Latem strażnik po kępach nogi zrywa, albo zapada w grzęzawice po pas, zimą wilki jak psy na podwórzu chaty wyją i szczekają a dobytek, jak swój, biorą. Przytem ani pola, ani ogrodu, ot buda jedna, z której, albo w rzekę, albo w trzęsawisko.

Był czas na długą opowieść, bo jechali godzin kilka. Droga żadna nie wiodła do Temry, kierowali się na czarny bór, na nagiej płaszczyźnie zdala widny, krażyli, omijając łoży i nieprzebyte czerety, objeżdżając oparzeliska. Pod lasem znowu zasy

piętrzyły się jak góry, trzeba było brnąć przez nie z wielkim trudem.

Dojechali wreszcie do chaty samotnej, zasypanej śniegiem do połowy ścian. Drzwi i okna były deskami zabite, nawet płot nie oznaczał jakiegokolwiek starania, a ze studni sterczał tylko żuraw. Parobcy zaprowadzili konie do chlewka o zapadłym dachu, a sami jeli odbijając deski, odrzucać śnieg.

Gdy otworzono drzwi, Kostusia weszła pierwsza. Śień była ciemna, izba mało co jaśniejsza. Na ścianach szklil się szron, podłogę pokrywała pleśń i śnieg, piec był nawpół rozwalony.

Pomimo to wewnątrz takie ponure wydało się jej rozkoszkiem. Port to był nareszcie.

Mamka wniosła sprzęty i zapasy, Sewer ulokował się koło pieca, Kostusia pomagała parobkom przekopać ścieżkę do studni i odrzucić śnieg od okien.

Wieczór się zbliżał i ludzie śpieszyli z powrotem. Zostawili jej łopatę i siekiere, siomę z wozów, urabali trochę drewna i odjechali, zostawiając ich własnemu przemysłowi.

Niestrudzona i pierwszy raz oddawna spokojna, dziewczyna zakrzętała się żwawo. Napaliła w piecu, wymiotła izbę i śień, brakujące szyby zatkała swymi lachmanami, siomę rozesłała tymczasem na ziemi w kącie, Sewerowi usłała legowisko na piecu, dobyła z trudem wody ze studni. Piec dymił strasznie i chatę, wyziębioną i nieopatrzoną na zimę, trudno było ogrzać.

Noc nadeszła tymczasem. Mamka w podarowanym przez panią żelaznym garnku ugotowała wieczercze. Były kartofle gotowane, do nich sól i chleb. Sewerowi dodano słoniny z wyważonej ordynarji. Zjedli siedząc na ziemi, blisko ognia. Nie mieli lampki, ławy i stołu, ale dobrze im i tak było po tem, co minęło. Tej nocy Kostusia zasnęła prędko, spokojnie i głęboko. (Dalszy ciąg nastąpi.)

